

Olento Z:n perimmäinen ikuinen tehtävä on pitää huolta kaikista universumien sieluista./Olen olento Z ja perimmäinen ikuinen tehtäväni on pitää... Sielukeskus on kuin sielujen varasto, josta maailmaan heitetään kehitteillä olevan ihmisen ruumiseen sen ikioma sielu tai sielulle väliaikainen keho ja tehtävä, miten päin sen haluaakaan nähdä. Varasto on universumien laajuinen. Jokainen ulkoavaruuden muukalainen, sielullinen eliö, pikkiriikkinen eläin ja jokainen ihminen, kaikki sielut, on varastoitu tähän yhteen keskukseen. Sieluja singahtelee päivittäin mikrosekunnein välein tarkkuuden olento A:n hallinnoimaan vastaanottopisteeseen, missä niille kerrotaan seuraavan kehon syntymäaika. Ajankohdasta riippuen osa sieluista jatkaa matkaansa suoraan lähtötarkastuspisteelle seuraavaa elämäänsä varten, elämää joka on juuri saamassa alkunsa. Olento Z:n on tietää etukäteen, milloin kaksi kehoa on luomassa kolmannen, jotta lomaileva sielu pääsee lähtemään ajoissa uudelle matkalle. Tämän tiedon hänelle kertoo tiedustelumatkoja tekevät sielut eli Maan kielellä "haamut", jotka tappavat näin aikaa nopeammin seuraavaan kehoonsa pääsemisen illuusion varjolla. Z:n tehtävä ei ole helppo. Miljardeja sieluja saapuu ja lähtee universumien yhteisestä sielukeskuksesta päivittäin. Z onkin vastuussa kaikesta korkeammalla tasolla, eikä hoida asioita henkilökohtaisesti. Eri tehtäviä varten hänellä on alaisia, kuten olento A tai olento X, jonka tehtävä on huolehtia sielujen elämänpolkujen risteämisestä eli sielujen välisten kohtaamisten toteutumisesta kun ne ovat ulkona sielukeskuksesta omissa kehoissaan. Koska olet ihminen / Olit juuri ennen saapumistasi ihminen (>harjoittelija?), kerron tämän heidän näkökulmastaan. Sieluilla pysyy aikaisempien elämien aikana koetut kokemukset ja opitut taidot. Koska monen eliön muistikapasiteetti on rajallinen, tieto on tallennettu hyvin tiiviiseen, alle keksimurun kokoiseen pakettiin, jota kutsutaan intuitioksi. Kun jokin asia tuntuu omalta, se tuntuu tutulta. Tiedän, että tämän olen tehnyt, kokenut tai nähnyt aikaisemminkin. Valitaan ja ulkopuolisesti kehoitetaan valitsemaan siis tuttuja asioita. Ihmisiin tämä ei päde täysin, sillä haluamme jonkin osan hänestä olevan meille vieras. Olkoonkin vastakohta, yllättävä asia, naurattavat ennenkuulemattomat vitsit tai taito, jota meillä itsellämme ei ole. Tuppaamme jatkamaan siihen mihin olemme jääneet taitotasollisesti, eli valitsemme taiteen vaikka teimme sitä jo edellisessä elämässämme kunnes se ei enää tuota iloa. Osa ihmisistä kuitenkin pitää haasteista eli valitsevat asioita joista heidän sielullaan ei ole aikaisempaa taitoa. Sielut siis kehittyvät jatkuvasti, ja näin on parasta. Te kuolette, että joku muu elää, kunnes kuolee jonkun toisen elämisen mahdollistamiseksi. Itsemurhalta pelastettu, autokolarissa kuollut, alkoholismista herätetty, vääränlaiseen työhön jämähtänyt. Te synnytte siis samana sieluna, mutta eri ruumiiseen, eri kyvyillä ja kapasiteeteilla varustettuina, eri ympäristöön kuin edellisellä kerralla. Tällä kertaa olet ihminen, ensi kerralla ehkä orava tai vihreä ulkoavaruuden muukalainen. Jokainen kerta on erilainen. Kaikki on yhteydessä toisiinsa. Tulevaisuutta ei voi ennustaa, valintoja ei voi ennustaa - tai voi, mutta vain kourallisen erilaisia vaihtoehtoja, joista et voi tietää mikä niistä valikoituu lopulta toteutuneeksi tulevaisuudeksi. Te kuolette, jotta jollain toisella sielulla on mahdollisuus tiettyihin valintoihin elämänsä aikana, koska olitte antamassa omana itsenäsi hänelle oikean suunnan. Oikeanlainen työnantaja, vääränlainen automyyjä. Ilman juuri teitä hän olisi kenties valinnut toisin ja päätynyt jonnekin muualle. Ei ole yhtä oikeaa suuntaa. On vain sielujen verkosto, jossa jokainen valitsee suunnan jonkun toisen valinnan perusteella. Te kuolette, jotta ette kantaisi sieluanne enää samannäköisessä ruumiissa. Tämän seurauksena saatatte kohdata uudet kasvot, mutta kokea tunteneenne tämän ihmisen paremmin kuin mikä on mahdollista. Täällä uskotaan kohtaloon. Uskotaan siihen, että sielut tapaavat tarkoituksella. Ei ole tiettyjä sieluja joiden on määrä tavata jossain vaiheessa elämäänsä tapahtui mitä hyvänsä, vaan pikemminkin jokaisen sielun jokainen valinta johtaa

tietyn sielun luokse tahtomattaan. Jokainen tekemäsi valinta muuttaa sitä mihin olit matkalla. On muutamia sieluja, jotka tulet väistämättä tapaamaan jossain vaiheessa elämääsi. Tapaat äitisi synnytyksessä. Tapaat kohtalontoverisi, jonkun kenet sinun oli aina määrä löytää, ja ymmärtää, että tässä on hän joka ymmärtää sinua intuitiivisesti. Tapaat sieluja, joista jonkun kanssa sinun on tai oli tarkoitus jakaa elämäsi ja tuottaa mahdollisuus jälleen yhden sielun asettua maailmaanne. Se, jääkö nämä sielut elämääsi riippuu täysin tekemistäsi ja hänen tekemistään valinnoista. Saatat tiedostamattasi valita väärin sen värin, jolla yhteisen asuntosi isoin seinä maalataan, ja tämä väri ärsyttää alitajuisesti elämänkumppaniasi, joka tekee valintoja selittämätön ärsytys mielessään. Millaisia valintoja teet elämäsi aikana? Osa elämäsi valinnoista tehdään puolestasi. Muutat vastasyntyneenä sairaalasta kotiin synnyinpaikkaan, jonka vanhempasi ovat päättäneet. Naapurisi riippuvat heidän valinnoistaan, osa muuttaa pois, osa muuttaa sinne missä asutte. Olet koko naapuruston ainoa alle 5-vuotias lapsi, tai olet yksi kymmenestä. Vanhempiesi valintojen kasvatullisten valintojen seurauksena sinusta tulee tietynlainen. Kiusaat muita tai sinua kiusataan. Autat muita tai otat pois senkin pienen ilon, mikä muilla on. Jos vanhempasi eivät päättää muuttaa pois, alat käymään lähintä koulua, jossa omat ja muiden luonteenpiirteet sekoittuvat ja alkavat pelata ikäänkuin omaa keskinäistä peliään. Tässä viimeistään näet miten omat valintasi vaikuttavat itseesi ja muihin. Opettajasi näkee sinussa potentiaalia, tai sitten hän pitää sinua kauhukakarana ja kirjoittaa ahkerasti vanhemmillesi vihaisia viestejä, joihin reagoidessaan vanhempasi luovat todellisuuttasi. Opettajasi valinnat, vanhempiesi valinnat. Mitä muut luokkatoverisi näkevät tilanteessa ja mitä he päättävät tehdä sen seurauksena on heidän valintansa, mutta mikä tärkeintä, oma valintasi ohjaa aina omaa elämääsi ja heidän valintansa heidän elämänsä. Sinulla on pienestä pitäen ollut vapaus valita passiivinen, muiden valintoja poissulkeva vaihtoehto eli olla reagoimatta. Miksi käytätte tätä niin harvoin? Onko yksilön kykyjen ulkopuolella olla pitkäaikaisesti passiivinen asioille, jotka tuottavat vain vääränlaisia valintoja eli paras valinta on unohtaa annetut vaihtoehdot ja odottaa seuraavia, ikäänkuin heittää nopat uuden kerran? Ohituskin toisaalta on valinta. Syvään huokaisten olento Z katsoo peiliin ja näkee sinertävän usvan muodostaman olennon. Hänen silmiään muistuttavat aukot usvassa käyvät läpi jokaisen kohdan itsessään kuin tutkien missä on vika. Miksi mikään ei tunnu miltään, miksi missään ei ole mitään mieltä? Miten tähän pisteeseen onkaan päädytty, että kerran haasteellinen ja iloa tuottava ikuinen tehtävä on nyt iso taakka ja rasite. Ehkä on aika järjestää itselleen sijainen ja lähteä itse seikkailulle ottamaan selvää, mikä on maailman muoto. Kun Z edellisen kerran näki maailman, matka oli lyhyt mutta mielenkiintoinen, ja sitäkin painavampi muisto mielellä. Hän oli lääkäri, joka kuoli koska ei ollut osannut parantaa itseään – se ironia. Niin monet sielut hän oli pelastanut, mutta myös liian monet kerrat hän oli nähnyt ettei mitään ollut tehtävissä, saattanut sielun levollisena kohti uuden tehtävän mahdollisuutta, rajan toiselle puolelle. Saapuessaan sielukeskukseen Z oli ollut puhtaan valkoinen sielu. Ajan mittaan hänen värinsä oli kuitenkin tummunut ja kääntynyt melankolisen sinisen puolelle. ”Onhan tuo kaunis väri”, Z ajattelee hyväksyen, mutta tuntee silti piston usvaisessa olemuksessaan. Vain hiukan, väri tummuu entisestään. ”Olenko elänyt hyviä elämiä?”, Z miettii hiljaa itsekseen. ”En tiedä. Mitä edes on hyvä elämä?”, sisäinen ääni vastaa. ”Jos teen valintoja tiettyihin hyveisiin tähdäten, ovatko valintani hyviä? Jos päätän olla kärsivällinen, ystävällinen, avoin, luottavainen, viisas, rohkea, kohtuullinen, reilu, hyväntahtoinen, sinnikäs, innostuva ja innostava sekä myönteinen, olenko elänyt tavoiteltavan arvoisen elämän? Olenko oikeasti elänyt vai vain sitkeästi odottanut aikaani mennä?” ”Onko Z todella ollut tällä noin kauan? Aivan ensimmäisen ajattelevan ja tuntevan olennon syntymästä lähtien? Hänen täytyy olla ikivanha.” ”Kyllä, Z oli ensimmäinen koko

universumin valvoja. Hän on jo miljardeja vuosia vanha sielu.” ”Vau”, lapsisielu kuiskaa ihmetyksellä ja innolla. ”Miksi emme koskaan tapaa Z:aa?” ”Z nukkuu, hän on nukkunut koko viime vuosikymmenen. Hän on tiensä päässä, äärimmäinen sielu, hän on oppinut kaiken mitä voi oppia. Jokaisen historian, jokaisen sivilisaation ja rodun hyveen ja arvon. Tässä on se, mihin päädymme. Tunnetta syvää arvostusta Z kohtaan siitä mitä hän on saavuttanut ja pyrimme samaan.” ”Z on huhuttu olevan Jumala, sielujen Luoja. Emme vain tiedä onko se totta, koska emme ole saaneet mahdollisuutta kysyä sitä Z:lta itseltään vajottuaan uneen.” On eräs liian tarkkaavainen sielu, joka jäljittää Z olinpaikan ja huomaa ettei Z ole unessa. Z haluaa pois, ja hän on masentuneisuuttaan lukinnut itsensä henkilökohtaiseen turvapaikkaan ajan kiinteään pisteeseen, minkä seurauksena hän ei itsekkyttään aja koko sielukeskusta alas mennessään. Sielukeskus on siis yhteydessä Z:n olemukseen, ja Z:aa tarvitaan siellä missä hän on, että sielukeskuksen toiminta jatkuu häiriöttä. Tämä nuori tarkkaavainen sielu puhuu Z:an ympäri, A ottaa sielukeskuksen hallintaansa, ja nämä kaksi ensimmäistä lähtevät yhteiselle matkalle, jossa nuori sielu muuttaa Z:an ajatusmaailmaa kyselemällä tyhmiä kysymyksiä ja päättämällä mihin aikaan mennään samalla kun oppii tuntemaan Z:an paremmin. Nuori sielu on Z ”lapsena”, ja tämä paradoksi on mahdollista, koska ihmiskunta on keksinyt aikamatkustuksen ja kielloista ja paradoksien luomisen vaaroista huolimatta muutamien kokeilujen seurauksena on syntynyt muutama vastaavanlainen sielu kuin tämä Z:an nuorempi versio. Edelleen ilmiö on samanaikaisesti todella harvinainen ja tapahtuu kerran miljardissa vuodessa kun eri sivilisaatioiden on pakko saada kokeilla. Lapsisielu tietenkin tuntee ja ymmärtää Z:aa paremmin kuin kukaan, minkä seurauksena lapsisielu osaa näyttää Z:lle oikeita asioita muistuttaakseen, että hän on oikeasti tehnyt monia hyviä asioita. Ja lopuksi Z saa ikiunen, mutta miten, se jää toistaiseksi vielä nähtäväksi. Vaikeimmat tapaukset on ennen Z:n nukahtamista ojennettu hänelle tehdäkseen arvion siitä, minkälaiseen kehoon ja ympäristöön sielu olisi parasta heittää seuraavaksi, että hyveet ja arvot tulee opituiksi. ”Lapseni, et ole vieläkaan ymmärtänyt rakkauden syvintä merkitystä. Laitan sinut olemaan äiti/koira/yksinäinen seuraavassa elämässä, toivottavasti nyt opit.” (On todella raakile vielä, ja kirjoittelen eteenpäin aina kun on pari minuuttia aikaa. Kaipaankin ehkä vähän jäsentelyapua ja älykästä ajatustenvaihtoa hahmonkehittelyihin ja riittävän ”monimutkaisen” (ts. kiinnostavan, koukuttavan, hyvän) juonen rakenteluun hukkaamatta liikaa pohjatarinasta. Kiitos! )